

DIN MINUNILE SFÂNTULUI IERARH NICOLAE

M-am căsătorit devreme. Puțin timp după aceea au apărut și copiii: o fată și doi băieți gemeni. Însă căsnicia mea nu mergea: soțul meu bea și mă bătea. Când copiii au început să meargă la școală, m-am apucat și eu de băut. A trebuit să schimb multe locuri de muncă din această cauză. Și eu, și soțul meu ne dădeam seama că nu procedăm bine, însă nu aveam puterea să ne oprim. Tot mai des eram internată în spital, la dezalcoolizare. Îmi era milă de copii, dar, dacă se întâmpla să beau doar un păhărel, nu mă mai opream zile întregi. Simțeam cum pier și că nu voi mai putea scăpa de iadul acesta. Toți se așteptau să mor cât de curând.

În urmă cu trei ani, la serviciu, șefa noastră, în fața colegilor mei mi-a dat o iconiță cu chipul Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni, spunându-mi: „Lena, roagă-te. Privește în ochii Sfântului Nicolae și cere-i ajutor”. Mi-a dat și apa sfințită. Am început să mă rog din tot sufletul meu chinuit. Mă rugam acasă, pe stradă, în mașină, și peste tot iconița era cu mine. Slavă Domnului! Rugăciunile mele au fost auzite.

Mi-am rupt un picior și am rămas un timp acasă, bolnavă.

Sf. Ierarh Nicolae,
icoană

Când am putut să merg m-am dus la biserică și am povestit preotului ce se întâmpla cu mine. El mi-a explicat că trebuie să mă spovedesc și să mă împărtășesc. După ce am primit Sfintele Taine, viața mea s-a schimbat brusc în bine. Dumnezeu mi-a dat putere și răbdare. Am încetat să mai beau. Tot mai des mergeam la biserică, și anume la paraclisul Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni. De profesie sunt patiser-cofetar, toată ziua lucrez în picioare, iar după fractură aveam dureri îngrozitoare. Peste un timp mi s-a diagnosticat și artroza încheieturii și a trebuit să fiu urgent operată. În spital am stat opt luni.

Cu ajutorul lui Dumnezeu am trecut și peste aceasta, doar că soțul meu continua să bea. Eu nu încetam să mă rog. Când m-am externat, medicii mi-au spus: „Trebuie să-ți schimbi locul de muncă”. Acum aveam și o infirmitate, iar un alt serviciu nu puteam găsi.

Din nou m-am dus la paraclisul Sfântului Nicolae. Acolo am cumpărat o carte despre minunile și nevoițele starețului Zaharia. Din ea am aflat despre Pravila Maicii Domnului și am început s-o citesc. Și s-a întâmplat minunea! Am venit la Catedrala Învierii, unde m-am spovedit și m-am împărtășit. După slujbă m-am apropiat de părinte pentru binecuvântare și să-i spun să se roage pentru mine ca Dumnezeu să-mi dea un serviciu bun. După o clipă de tăcere, părintele mi-a spus: „Noi avem nevoie de un bucătar. N-ați vrea să lucrați la noi?”.

Am căzut pe gânduri. Nu știam ce să fac.

Acolo unde lucram îmi promisese un apartament: locuiam cinci persoane într-o garsonieră. Dar, bineînțeles, am acceptat oferta părintelui, căci mă rugasem mult Maicii Domnului pentru un post și Dumnezeu mi-l trimisese. Cei de acasă s-au împăcat cu gândul, iar cunoscuții și colegii m-au condamnat.

În prezent lucrez ca bucătar la biserică. Cu ajutorul lui Dumnezeu m-am lăsat de băutură și țin toate posturile. Iar nu demult și soțul meu s-a spovedit și s-a împărtășit. Sperăm că și copiii noștri vor veni la Dumnezeu, căci a fost vina noastră că nu mergeam la biserică și că nu-i învățasem nici pe ei. Deși înghesuiți în garsonieră, trăim în pace și înțelegere.

Elena, orașul Cerepoveț

(Noi minuni ale Sfântului Nicolae, traducere din limba rusă de Lucia Ciornea)